

DERĪBAS TICĪBA

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Gal 6:14; Rm 6:23; 1Jņ 5:11, 13; Rm 4:1–7, 3Moz 7:18; 3Moz 17:1–4; Rm 5:1.

ATMIŅAS PANTS:

“Bet ir skaidrs, ka ar bauslību neviens netop taisnots Dieva priekšā, jo ‘ticībā taisnais dzīvos.’” (Gal 3:11)

Aptuveni septiņus gadsimtus pirms Kristus dzejnieks Homērs sarakstīja stāstu par Odiseju, lielisku karotāju, kas pēc tam, kad bija iekarojis Trojas pilsētu, sāka desmit gadus garu ceļojumu pa jūru, cenšoties atgriezties savā dzimtajā Itakā. Jūras ceļojums prasīja tik daudz laika, jo viņš piedzīvoja kuģu avārijas, dumpjus, vētras, monstrus un citus šķēršļus, kas neļāva viņam sasniegt mērķi. Visbeidzot, nolēmuši, ka Odisejs ir pietiekami cietis, dievi piekrita ļaut nogurušajam karotājam atgriezties mājās pie savas ģimenes. Viņi piekrita, ka pārbaudījumi ir pietiekami, lai izpirktu viņa kļūdas.

Zināmā mērā mēs esam kā Odisejs garā ceļojumā mājup. Tomēr būtiski ir tas, ka atšķirībā no Odiseja mēs nekad nebūsim “pietiekami cietuši”, lai nopelnītu došanos mājup. Attālums starp Debesīm un zemi ir pārāk liels, lai mēs varētu samaksāt par savām kļūdām. Ja mēs nonāksim mājās, tad tas būs tikai un vienīgi Dieva žēlastībā.

NEDĒĻAS KOPSKATS:

Kāpēc glābšanai ir jābūt dāvanai? Kāpēc tikai Kāds, kas bija līdzīgs Dievam, varēja izpirkt mūsu dvēseles? Kas padara Ābrahāmu par tik labu ticības pārstāvi? Ko nozīmē tas, ka taisnība mums tiek “piedēvēta” jeb “piešķirta”? Kā mēs varam padarīt apsolījumus un cerību, kas atrodama krustā, par mūsu?

Iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 19. jūnijā.

Pārdomas par Golgātu

Vecās Derības glābšanas ceļš Mozus derības ietvaros neatšķiras no Jaunās Derības glābšanas ceļa jaunās derības ietvaros. Vai tā būtu Vecā vai Jaunā Derība, veca vai jauna derība, glābšana ir tikai ticībā. Ja tas būtu bijis citādi, piemēram, ar darbiem, glābšana būtu kaut kas tāds, kas pieder mums, kaut kas, ko Radītājam būtu bijis pienākums mums dot. Tikai tie, kas nesaprot grēka nopietnību, varētu uzskatīt, ka Dievam ir pienākums mūs glābt. Tieši pretēji, ja vispār ir kāds pienākums, tad vienīgais tas, kas mums ir pret pārkāpto likumu. Protams, mēs nevarējām paši izpildīt šo pienākumu. Par laimi, Jēzus to izdarīja mūsu vietā.

“Ja vīri un sievas spētu pilnīgi izprast, cik liels un varens, cik nozīmīgs ir Debesu Majestātes pienestais upuris, mirstot cilvēku vietā, tad pestīšanas plāns tiktu paaugstināts un domas par Golgātu kristiešu sirdīs pamodinātu maigas, svētas un dzīvas emocijas. Viņu sirdīs un uz viņu lūpām tad būtu slavas vārdi Dievam un Jēram. Lepnums un sevis paaugstināšana nevar plaukt tādās sirdīs, kas vienmēr atceras Golgātas notikumus. Visas šīs pasaules bagātības ir par mazu, lai atpirktu vienu bojā ejošu dvēseli. Kas var izmērīt mīlestību, kādu Kristus izjuta pret bojā ejošo pasauli, kad Viņš karājās pie krusta, ciešot par vainīgās cilvēces grēkiem? Šī mīlestība nav izmērojama, tā ir bezgalīga.

Kristus pierādīja, ka Viņa mīlestība ir stiprāka par nāvi. Viņš glāba cilvēku, un, kaut arī Viņš izcīnīja visbriesmīgākās cīņas ar tumsības spēkiem, tomēr pat šādos apstākļos Viņa mīlestība kļuva arvien stiprāka. Viņš panesa Sava Tēva vaiga novēršanos, līdz no Viņa izmisušās dvēseles izlauzās kļiedziens: “Mans Dievs, Mans Dievs, kāpēc Tu Mani esi atstājis?” (Mt 27:46) Viņa roka atnesa glābšanas iespēju. Maksa par cilvēka atpestīšanu bija samaksāta, kad pēdējā dvēseles cīņas brīdī atskanēja vārdi, kas likās atbalsojamies visā radībā: “Tas ir piepildīts.” (Jņ 19:30)

Golgātas ainas izsauc visdziļākās emocijas. Sajūsma, pārdomājot šo tematu, ir atvaiņojama. Mūsu domas un iztēle nekad nespēs pilnīgi aptvert, ka tik augstu stāvošajam, tik svētajam Kristum vajadzēja ciest šādu mokpilnu nāvi, nesot pasaules grēku smago nastu. Mēs nevaram izdibināt šādas pārsteidzošas mīlestības garumu, platumu, dziļumu un augstumu. Pārdomām par Pestītāja mīlestības neaptveramajiem dziļumiem vajadzētu pildīt prātu, skart un kausēt dvēseli, šķīstīt un izdaiļot jūtas un pilnībā pārveidot visu raksturu.” (Elena Vaita “Liecības draudzei” 2. sēj., 212., 213. lpp.)

Lūdziet par to, ko Elena Vaita šeit raksta. Paturot prātā šīs rindas, izlasiet Gal 6:14 un jautājiet sev, kā jūs varat piedzīvot Kristus krusta godību! _____

Derība un upuris

“Jūs zināt, ka esat ne ar iznīcīgām lietām – sudrabu vai zeltu – atpirkti no savas aplamās dzīves, mantotas no tēviem, bet ar Kristus, šī bezvainīgā un nevainojamā Jēra, dārgajām asinīm.” (1Pēt 1:18, 19)

Ko Pēteris domā, sakot, ka mēs esam atpirkti? _____

Kad Pēteris runā par Kristus salīdzinošo nāvi pie krusta, “izpirkuma” jeb “maksas” tēma, uz ko viņš atsaucas, atgādina vergu izpirkšanas praksi – tie no savām saistībām tika atbrīvoti pēc tam, kad par viņiem bija samaksāts (bieži vien to darīja radnieks). Turpretī Kristus izpirka mūs no grēka verdzības un tās galējā augļa, nāves, un Viņš to darīja ar Savām “dārgajām asinīm”, Viņa aizvietojošo un brīvprātīgo nāvi Golgātā. Un atkal šis ir pamats visām derībām: bez tā derība kļūst mazsvarīga un tukša, jo Dievs nevarētu pilntiesīgi piepildīt Sava darba mērķi, kas ir mūžīgās dzīvības dāvana, piešķirta ikvienam ticīgajam.

Izlasi šos pantus: Rm 6:23, 1Jņ 5:11, 13. Kāda vēsts ir kopīga visiem šiem pantiem? _____

Mums ir mūžīgās dzīvības apsolījums, jo tikai Jēzus varēja salabot plaisu, kuras dēļ mēs zaudējām mūžīgo dzīvību. Kā? Jo tikai Radītāja taisnība un bezgalīgā vērtība varēja atcelt parādu, kas mums bija pret pārkāpto likumu, – tik plata bija plaša, ko radījis grēks. Galu galā ko tas liecinātu par Dieva mūžīgā morāles likuma nopietnību, ja kāda īslaicīga, mirstīga un radīta būtne varētu samaksāt sodu par tā pārkāpšanu? Tikai kāds, kas ir līdzīgs pašam Dievam, kurā bija neaizgūta un mūžīga dzīvība, varēja samaksāt izpirkumu, kas bija prasīts, lai atbrīvotu mūs no parāda pret likumu. Tā tiek piepildīti derības apsolījumi, tā mums pieder mūžīgās dzīvības apsolījumi, jau tagad. Tā mēs tiekam atpirkti no grēka un nāves.

Iedomājies, ja kāds bērns mākslas muzejā uzņemtu Rembranta gleznu ar tinti piepildītu balonu un to pilnībā sabojātu. Gleznas vērtība ir miljoni. Pat ja vecāki pārdotu visu, kas viņiem pieder, viņi nevarētu pat ne tuvu samaksāt parādu. Kā šis salīdzinājums palīdz mums saprast, cik nopietnu plaisu ir radījis grēks, cik bezpalīdzīgi mēs esam, lai to salabotu, un kāpēc tikai pats Kungs varēja samaksāt parādu? _____

Ābrahāma ticība. 1. daļa

“Ābrāms uzticējās Tam Kungam, un Dievs to viņam pieskaitīja par taisnību.” (1Moz 15:6)

Šis pants atgādina vienu no visdziļākajiem apgalvojumiem visā Bībelē. Tas palīdz veidot Bībeles reliģijas svarīgo patiesību par taisnošanu tikai ticībā, un tā to dara daudzus gadsimtus pirms Pāvila rakstītā Vēstulē romiešiem. Tas palīdz pierādīt, ka, sākot ar Ēdeni, pestīšana vienmēr notika vienādi.

Panta tiešais konteksts palīdz mums saprast, cik liela bija Ābrāma ticība, uzticoties Dieva apsolījumam par dēlu, neskatoties uz visiem fiziskajiem pierādījumiem, kas varētu likt domāt, ka apsolījums ir neiespējams. Tieši šāda veida ticība aptver savu galējo bezpalīdzību – ticība, kas prasa pilnīgu sevis nodošanu, pilnīgu pakļaušanos Kungam un kuras rezultāts ir paklausība. Tāda bija Ābrāma ticība, un tā tika viņam pieskaitīta “par taisnību”.

Kāpēc Bībele saka, ka tas viņam tika “pieskaitīts” par taisnību? Vai Ābrāms pats bija “taisns” pēc Dieva taisnības? Ko viņš darīja, pēc kā drīz vien Dievs Viņu pasludināja par taisnu, un kā tas palīdz mums saprast, kāpēc šī taisnība viņam tika piešķirta, neatkarīgi no tā, kāds viņš patiesībā bija? _____

Lai arī cik lielā mērā Ābrahāma dzīve bija ticības un paklausības dzīve, tā nebija pilnīgas ticības un pilnīgas paklausības dzīve. Reizēm viņš parādīja vājumu abās jomās. (Vai tas neizklausās pēc katra no mums?) Tas viss vada pie izšķirošā, un tas ir: mums piešķirtā glābjošā taisnība ir taisnība, kas mums tiek “pieskaitīta” (izmantojot teoloģisku jēdzienu). Tas nozīmē, ka mēs esam pasludināti par taisniem Dieva acīs, neskatoties uz mūsu kļūdām. Tas nozīmē, ka Debesu Dievs redz mūs kā taisnus, kaut arī mēs tādi neesam. Tieši to Viņš izdarīja ar Ābrahāmu, un to Viņš darīs ar visiem, kas nāks pie Viņa “Ābrahāma ticībā” (Rm 4:16).

Izlasi Rm 4:1–7. Kādā kontekstā Pāvils izmanto 1Moz 15:6? Lūdz par šiem pantiem un uzraksti saviem vārdiem, kā tu domā, ko tie tev pasaka. _____

Ābrahāma ticība. 2. daļa

Izlasot vēlreiz 1Moz 15:6, mēs varam redzēt, ka dažādi tulkojumi jēdzienu “pieskaitīt” (ebreju val. “hasab”) ir tulkojuši kā “aprēķināt”, “ieskaitīt” vai “uzskatīt”.

Tas pats jēdziens ir izmantots citos Mozus grāmatas pantos. Cilvēks vai lieta tiek “uzskatīta” vai “pieņemta” par kaut ko, kas šī persona vai lieta nav. Piemēram, 1Moz 31:15 Rahēle un Lea apliecina, ka tēvs viņas “tur” (“uzskata” vai “pieskaita”) kā svešinieces, lai gan ir viņa meitas. Levītu desmitā tiesa ir “pieskaitīta” (“uzskatīta” jeb “ieskaitīta”), it kā tā būtu labība no klona, lai gan tā acīmredzami nav labība (4Moz 18:27, 30).

Kā pieskaitīšanas ideja ir izteikta upurēšanas kontekstā? (3Moz 7:18, 3Moz 17:1–4)

Lai tulkotu vārdu “hasab”, Karaļa Džeimsa versija izmanto vārdu “pieskaitīts”. Ja kāds noteikts upuris (“miera upuris”) netiek apēsts līdz trešajai dienai, tā vērtība ir zaudēta un to “neieskaitīs” (3Moz 7:18 latviešu tulkojumā; ebreju val. “hasab”) upurētājam par labu. Šis pants runā par situāciju, kurā upuris ir “pieskaitīts” grēciniekam par labu (salīdzini ar 3Moz 17:1–4), kas nu stāv Dieva priekšā taisns. Dievs uzskata grēcinieku par taisnu, lai gan cilvēks tāds nav.

Atvēli laiku, lai pakavētos pie šīs brīnišķīgās patiesības, ka mēs, neskatoties uz savām kļūdām, varam tikt uzskatīti par taisniem Dieva acīs. Uzraksti saviem vārdiem, kā tu saproti, ko tas nozīmē. _____

“Taisnošanas ticībā” būtība ir lielā patiesība, ka mēs tiekam pasludināti par taisniem ne kādu savu darbu dēļ, bet tikai ticībā tam, ko Kristus ir izdarījis mūsu labā. Tomēr nav tā, ka ticība pati par sevi dara mūs taisnus. Drīzāk ticība ir instruments, ar kura palīdzību mēs iegūstam taisnošanas dāvanu. Tas būtībā ir kristietības skaistums, noslēpums un godība. Viss, kam mēs kā kristieši, kā Kristus sekotāji ticam, rod svarīgas saknes šajā brīnišķīgajā patiesībā. Ticībā mēs tiekam uzskatīti Dieva acīs taisni. Visam pārējam – paklausībai, svētošanai, svētumam, rakstura attīstībai, mīlestībai – vajadzētu izrietēt no šīs izšķirošās patiesības.

Kā tu atbildētu cilvēkam, kas cenšas būt kristietis, tomēr saka: “Bet es nejūtos taisns”?

Paļaušanās uz apsolījumiem

Ir stāsts par slaveno kardinālu Belarmīnu, lielo katoļu apoloģētu, kurš visu mūžu cīnījās ar vēsti par taisnošanu tikai ticībā. Uz nāves gultas viņam atnesa krucifiksus un svēto nopelnus, lai tie palīdzētu viņam sniegt pārliecību pirms aiziešanas no dzīves. Bet Belarmīns sacīja: “Nesiet tos prom. Es domāju, ka drošāk ir paļauties uz Kristus nopelnu.”

Daudzi dzīves beigās atskatās un ierauga, cik veltīgi, cik tukši, cik nederīgi ir viņu darbi, lai iegūtu glābšanu svētā Dieva priekšā, un cik ļoti līdz ar to viņiem ir vajadzīga Kristus taisnība.

Tomēr labā vēsts ir, ka mums nav jāgaida sava nāves stunda – mēs varam gūt drošību Kungā jau tagad. Visa derība ir balstīta uz drošiem Dieva apsolījumiem, kas domāti tieši mums un var uzlabot mūsu katra dzīvi jau šodien.

Izlasi šos pantus un atbildi uz jautājumu, kas uzdots pie katra panta, domājot par to, kā attīstīt, uzturēt un stiprināt savas derības attiecības ar Dievu.

Ps 34:8 (Kā tu vari pagaršot Dieva labestību?) _____

Mt 11:30 (Kas ir tas, ko Kristus mūsu labā ir izdarījis, kas padara šo jūgu vieglu?) _____

Rm 5:1 (Kas taisnošanai kopīgs ar mieru?) _____

Flp 2:7, 8 (Ko tu esi ieguvis no Kristus pieredzes?) _____

Lūdzot Dievu, pārskati savu dzīvi un jautā sev, ko es daru, kas stiprina manas attiecības ar Dievu, un kas ir tas, kas tās ievaino? Kādas izmaiņas man ir jāizdara? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

“Vienīgais veids, kā viņš [grēcinieks] var iegūt taisnību, ir ticībā. Ticībā viņš var pienest Dievam Kristus nopelnu, un Kungs pieskaita Sava Dēla paklausību grēciniekam. Kristus taisnība tiek pieņemta cilvēka kļūdas vietā, un Dievs saņem, piedod, taisno nožēlojošo, ticīgo dvēseli, izturas pret viņu tā, it kā viņš būtu taisns, un mīl viņu tā, kā Viņš mīl Savu Dēlu. Tā ticība tiek pieskaitīta par taisnību.” (Elena Vaita “Izmeklētas vēstis” 1.sēj., 367. lpp.)

“Kad nožēlā un ticībā mēs pieņemam Kristu kā savu Glābēju, Kungs piedod mūsu grēkus un atlaiž sodu, kas bija uzlikts par likuma pārkāpšanu. Grēcinieks tad stāv Dieva priekšā kā taisns, viņam tiek piešķirta Debesu labvēlība, un ar Gara starpniecību viņš ir sadraudzībā ar Tēvu un Dēlu. Ir vēl kāds darbs, kas ir jāpaveic, un tam ir progresīvs raksturs. Dvēselei ir jātiek svētotai patiesībā. Tas arī tiek paveikts ticībā. Jo tikai Kristus žēlastībā, ko mēs saņemam ticībā, raksturs var tikt pārveidots.” (Elena Vaita “Izmeklētas vēstis” 3.sēj., 191. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRDOMĀM:

1. Kāda ir atšķirība starp dzīvu un nedzīvu ticību? (Jk 2:17, 18) Kā Pāvils apraksta dzīvu ticību? (Rm 16:26) Kāds ir atslēgvārds, kas palīdz atklāt, ko rada ticība?

2. Kā tu atbildētu uz argumentu (kam ir sava loģika), ka, ja mēs tiekam glābti, tikai pateicoties piešķirtai taisnībai, nevis taisnībai, kas ir mūsos, tad nav nozīmes, kā mēs rīkojamies?

3. “Dievs mūs pieņem pavisam noteikti tikai caur Savu mīļoto Dēlu, un labie darbi ir rezultāts Viņa grēkus piedodošās mīlestības darbam. Tie nav mūsu nopelns, un mums nekas nav piešķirts par mūsu darbiem, ar ko mums varētu pienākties kāda daļa pie mūsu dvēseles glābšanas. [...] Viņš [ticīgais] nevar pienest savus labos darbus kā lūgumu izglābt viņa dvēseli.” (Elena Vaita “Izmeklētas vēstis” 3. sēj., 199. lpp.) Paturot prātā šo Elenas Vaitas apgalvojumu, kāpēc tad labajiem darbiem ir tik izšķiroša loma kristieša dzīvē?

KOPSAVILKUMS:

Gan vecajā, gan jaunajā derībā Jēzus samaksāja likuma prasīto parādu, lai mēs varētu būt taisni Dieva acīs.